

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **C-COPY Centrum s.r.o.**, IČ 25056085, se sídlem Kurta Konráda 2445/5, Praha 9, zast. JUDr. Bc. Pavlem Kozelkou, Ph.D., advokátem, se sídlem Velké náměstí 7/12, Písek, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministryně průmyslu a obchodu ze dne 15. 4. 2019, č. j. MPO 79017/18-61100/01000, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2023, č. j. 8 A 76/2019-80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1]Ministryně průmyslu a obchodu (dále jen „ministryně“) rozhodnutím ze dne 15. 4. 2019, č. j. MPO 79017/18-61100/01000, podle § 14e odst. 2 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), nevyhověla námitkám žalobkyně a jako oprávněné potvrdila opatření žalovaného ze dne 16. 10. 2018, č. j. MPO 75247/18/61100/61150, kterým podle § 14e rozpočtových pravidel rozhodl o zkrácení dotace k proplacení žalobkyni z částky 4.225.043,33 Kč na částku 3.178.493,95 Kč.

[2]Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 22. 10. 2021, č. j. 8 A 76/2019-48, rozhodnutí ministryně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3]Proti citovanému rozsudku městského soudu podala žalobkyně kasační stížnost. Nejvyšší správní soud následně rozsudkem ze dne 15. 11. 2022, č. j. 4 Afs 413/2021-32 (dále jen „zrušující rozsudek“), první rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4]V odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že z rozhodnutí ministryně bylo možné srozumitelně seznat, z jakého důvodu nevyhověla námitkám žalobkyně. Ta se domáhala výjimky vyžadující splnění několika podmínek, které však nesplnila. Ministryně přitom řádně vysvětlila, v čem spočívalo její pochybení. Dále žalobkyni objasnila, z jakého důvodu nebylo možné změny projektu v celkovém součtu posuzovat za nepodstatné ve smyslu bodu 50) Pravidel pro výběr dodavatele platných od 2. 5. 2017 (dále jen „Pravidla“). Žalobkyně nepostupovala v souladu s tímto ujednáním, zejména nepředložila přehled obsahující náležitosti podle bodu 50) písm. d) Pravidel. Ministryně rovněž vysvětlila, proč nemohly být provedené změny posuzovány podle bodu 47) Pravidel, tedy z důvodu nenaplnění písm. d) zmíněného ustanovení, podle něhož musela být nová hodnota nižší než 15 % původní hodnoty závazku ze smlouvy. Podle Nejvyššího správního soudu tak rozhodnutí ministryně bylo řádně odůvodněné a netrpělo vadou nepřezkoumatelnosti či nesrozumitelnosti. Zavázal proto městský soud, aby se v dalším řízení zabýval věcnou správností závěrů uvedených v rozhodnutí ministryně.

[5]Městský soud následně rozsudkem ze dne 1. 2. 2023, č. j. 8 A 76/2019-80, žalobu proti rozhodnutí ministryně zamítl.

[6]V odůvodnění rozsudku nejprve konstatoval, že námitka vznesená při soudním jednání ohledně nezaznamenaného jednání, jež mělo proběhnout mezi žalobkyní a žalovaným, byla opožděná. Dále citoval § 14e odst. 1 věty první a odst. 2 rozpočtových pravidel a rovněž body 46) písm. a), 47) písm. b), 50) a 51) Pravidel. Z nich vyplynulo, že zadavatel mohl umožnit změnu závazku, která však nesměla přesáhnout 15 % jeho původní hodnoty. V posuzovaném případě tak mohla nastat situace, při níž došlo ke změně závazku spočívající ve změně projektové dokumentace v podobě, v jaké byla dodatečně schválena, a následně k dalším změnám, které však nesměly v součtu s již schválenými změnami překročit 15 %, nebo se muselo jednat o změny nepodstatné.

[7]K námitce, že změna řešení byla vynucena okolnostmi stavby, městský soud uvedl, že ačkoli žalobkyně odkázala ve Stanovisku zhotovitele ke změnám v projektu nezahrnutých do bilance více a méně prací na přehled obsahující nové položky soupisu stavebních prací s vymezením položek v původním soupisu, následně jej nepředložila. Bylo přitom na žalobkyni, aby doložila splnění podmínek pro uplatnění výjimky podle bodu 50) písm. b) Pravidel, tj. že u nahrazované položky či práce byla cena stejná nebo nižší, a vypracovala a předložila o každé jednotlivé záměně přehled včetně soupisu stavebních prací, které byly takto nahrazeny, a to spolu s podrobným a srozumitelným odůvodněním srovnatelnosti materiálu nebo prací. Městský soud v této souvislosti zdůraznil, že na poskytnutí dotace není právní nárok.

[8]Pokud žalobkyně předložila znalecký posudek k důvodům krácení dotace ve věci společnosti Triangl, a.s. (dále jen „společnost Triangl“), podle městského soudu tento neobsahoval avizované doplnění námitek. Žalobkyně tak neuvedla, co konkrétně jím mělo

pokračování

být prokázáno. Nadto se týkal jiného subjektu a neobsahoval ani zmíněný soupis prací podle bodu 50) písm. d) Pravidel. Městský soud ostatně ve věci vedené pod sp. zn. 14 A 114/2019 konstatoval, že ani uvedený znalecký posudek v případě krácení dotace společnosti Triangl nedával odpovědi na sporné otázky, přičemž jeho závěry aproboval následně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 6. 2021, č. j. 1 Afs 370/2020-34. Podle městského soudu nepředstavovala vadu rozhodnutí ani absence vyjádření žalovaného ke skutečnosti, že schválenou změnou projektové dokumentace nebyly ze strany žalovaného zjištěny nedostatky. Dotace byla totiž v posuzovaném případě krácena z důvodu nedodržení Pravidel, přestože byla změna předtím schválena. V této souvislosti městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2015, č. j. 2 Afs 143/2015-71, podle něhož není povinností orgánů veřejné moci v odůvodnění rozhodnutí detailně reagovat na každé jednotlivé tvrzení. Ministryně se nadto námitkou žalobkyně ohledně absence vyhodnocení metodiky žalovaného o skutečnostech, které změny závazku lze považovat za podstatné, a ohledně skutkového stavu posuzovaného případu zabývala implicitně, jelikož z žalobou napadeného rozhodnutí je zjevné, že i přes namítané schválení změn zakázky žalobkyně neprokázala splnění podmínek výjimky, jíž se dovolávala. Změny zakázky totiž překročily 15 % hodnoty zakázky a žalobkyně nepředložila ani zmíněný soupis prací. Žalobkyně pak nemohla očekávat, že žalovaný po zjištění nedodržení Pravidel sám vyhledá způsob, jak prokázat, že žalobkyně jako příjemkyně dotace Pravidla dodržela. Sama žalobkyně totiž mohla nejlépe shrnout, k jakým konkrétním změnám v závazku došlo.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou blanketní kasační stížnost, v níž označila důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[10] V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel v zákonné měsíční lhůtě, stěžovatelka nejprve namítla, že právní řád je založen na zásadě legitimního očekávání. V této souvislosti odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 2020, sp. zn. I. ÚS 2025/10, N 210/59 SbNU 69. Konstatovala, že správní orgány ani městský soud se nezabývaly tvrzením stěžovatelky, že změna řešení byla vynucena okolnostmi stavby, a dále souhlasem žalovaného se změnou projektové dokumentace stavby ze dne 4. 9. 2018, potvrzením žalovaného, že změnou nebyly zjištěny nedostatky, metodikou žalovaného o skutečnostech, které změny závazku lze považovat za podstatné, skutkovým stavem, zejména pak žalovaným schválenou smlouvou o dílo na zhotovení stavby, okolnostmi stavby a prohlášením zhotovitele a konečně znaleckým posudkem k důvodům krácení dotace vypracovaným JUDr. Ing. Radkem Jurčíkem, Ph.D. Městský soud se tak zcela podvolil argumentaci Nejvyššího správního soudu, aniž by ji podrobil kritice z hlediska přístupu k právu. V této souvislosti stěžovatelka odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2011, sp. zn. I. ÚS 2166/10, N 21/60 SbNU 215, a konstatovala, že rozsudek městského soudu nerespektuje ústavně konformní výklad právní úpravy, když odmítl posoudit námitku procesních vad řízení.

[11] Stěžovatelka dále odkázala na nálezn Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, N 163/9 SbNU 399, a uvedla, že městský soud se měl posuzovaným případem zabývat pohledem skutečného života, společenských hodnot a legitimního očekávání. Pokud městský soud akceptoval závěry Nejvyššího správního soudu uvedené ve zrušujícím rozsudku, nešetřil dostatečně práva stěžovatelky jako právní laičky. Stěžovatelka jednala při realizaci předmětného díla v souladu s pokyny žalovaného, který její postup průběžně schvaloval. Městský soud dostatečně neprojednal s účastníky řízení svůj právní názor a neumožnil oponenturu stěžovatelky. Pouze odkázal na závěry uvedené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, nijak se k věci nevyjádřil, nýbrž pouze vyslechl účastníky řízení a bez dalšího rozhodl. Postupoval tak v rozporu s čl. 90 Ústavy České republiky, jelikož neposkytl ochranu jejich právům. Nevyjádřil se ani ke stěžovatelkou přednesené judikatuře Nejvyššího soudu, Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

[12] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve uvedl, že stěžovatelka v ní jednotlivé námitky nerozvádí ani k nim nic netvrdí. Z napadeného rozsudku městského soudu nevyplývá jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Rozhodnutí ministryně i rozsudek městského soudu jsou přezkoumatelné, obsahují všechny náležitosti a nejsou vnitřně rozporné. K námitce stěžovatelky, že žalovaný nedodržel zásadu legitimního očekávání, žalovaný konstatoval, že rozhodnutím o poskytnutí dotace je sice konstituováno legitimní očekávání příjemce, že mu bude dotace vyplacena, avšak pouze za předpokladu, že dodrží všechny dotační podmínky. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 25. 3. 2010, ve věci C-414/08, *Sviluppo Italia Basilicata SpA proti Evropské komisi*. Zdůraznil, že za nedodržení dotačních podmínek musí příjemce dotace nést důsledky v podobě nevyplacení prostředků. Uvedené sice neplatí, pokud příslušný orgán poskytl příjemci dotace předem ujištění, které mohlo vzbudit legitimní očekávání, že postup příjemce dotace je v souladu s dotačními podmínkami, pokud toto ujištění neodporuje právním předpisům. Popsané ujištění však žalovaný stěžovatelce nikdy neposkytl.

[14] Dále žalovaný uvedl, že v posuzovaném případě se sporné dodržení podmínek dotace stěžovatelkou týkalo změn provedených po schválení projektu a vysoutěžení dodavatele. Schválením změn projektu však žalovaný zpětně neaproboval postup stěžovatelky. V průběhu realizace projektu v rámci kontroly žádosti stěžovatelky o platbu dotace totiž zjistil, že realizuje projekt v rozporu se schváleným projektovým záměrem. Ačkoli tuto změnu následně na základě žádosti stěžovatelky schválil, upozornil ji na korekci pro nedodržení podmínek pro výběrové řízení. Nijak tak stěžovatelce nepotvrdil, že schválená změna nebude mít vliv na vysoutěžené výběrové řízení. Podle žalovaného se městský soud řádně zabýval všemi žalobními námitkami stěžovatelky a z napadeného rozsudku i rozhodnutí ministryně je zřejmé, že i přes namítané schválení změn zakázky stěžovatelka neprokázala splnění podmínky výjimky, již se dovolávala. Vzhledem k vázanosti městského soudu závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebyl oprávněn jakkoli závěry uvedené ve zrušujícím rozsudku podrobovat kritice. Žalovaný dále odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 2176/21, v němž se tento soud zabýval obdobnou věcí dotace poskytnuté společnosti Triangl a

pokračování

ztotožnil se s argumentací správních soudů. Žalovaný pak posuzovaný případ vyřešil právě stěžovatelkou zmiňovaným pohledem skutečného života, jelikož v situaci, kdy zjistil realizaci jiného projektu a kdy hrozilo zamítnutí celého projektu (související 100% korekce), schválil *ex post* změnu projektu s tím, že nevyhnutelně došlo k porušení podmínek dotace ve vztahu k výběrovému řízení, a tedy k nutnosti dotaci krátit. Rovněž námitku stěžovatelky ohledně procesních vad řízení před městským soudem žalovaný označil za nedůvodnou.

[15] S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti odkázala na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[17] Podle písm. a) citovaného ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle písm. b) téhož ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*. Podle písm. d) tohoto ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

[18] Stěžovatelka zároveň opakovanou kasační stížností v posuzovaném případě napadá rozsudek městského soudu, kterým rozhodl znovu poté, co jeho první rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud v řízení o první kasační stížnosti.

[19] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost je dále nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*.

[20] V posuzovaném případě je však zřejmé, že městský soud prvním rozsudkem zrušil rozhodnutí ministryně z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Nijak se proto nevyjádřil k věcné podstatě posuzovaných sporných otázek. O uvedeném svědčí rovněž závazný právní názor Nejvyššího správního soudu formulovaný ve zrušujícím rozsudku, jímž městskému soudu uložil, aby se v dalším řízení zabýval věcnou správností závěrů uvedených v rozhodnutí ministryně. Ačkoli tak stěžovatelka výslovně nenamítla, že se městský soud neřídil závazným právním názorem

Nejvyššího správního soudu, odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

[21] V tomto ohledu však Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nebylo úkolem městského soudu v nyní napadeném rozsudku podrobit závazný právní názor formulovaný ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu kritice. Namítala-li stěžovatelka, že se městský soud neměl tímto závazným právním názorem řídit, Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedená argumentace je lichá. Řízení následující poté, co Nejvyšší správní soud zrušil první rozsudek městského soudu, totiž neslouží k revizi jeho závěrů v souladu s přáním stěžovatelky. Jinak řečeno, ve skutečnosti, že městský soud rozhodl v dalším řízení v její neprospěch, nelze spatřovat odepření právní ochrany stěžovatelce. Účelem soudní ochrany poskytnuté na základě podané žaloby proti správnímu rozhodnutí totiž je toto rozhodnutí řádně přezkoumat z hlediska jeho zákonnosti a přezkoumatelnosti, nikoli rozhodnout zcela podle přání stěžovatelky.

[22] Stěžovatelka dále namítla, že správní orgány ani městský soud se nezabývaly jejím tvrzením, že změna řešení byla vynucena okolnostmi stavby, a dále souhlasem žalovaného se změnou projektové dokumentace stavby ze dne 4. 9. 2018, potvrzením žalovaného, že změnou nebyly zjištěny nedostatky, metodikou žalovaného o skutečnostech, které změny závazku lze považovat za podstatné, skutkovým stavem, zejména pak žalovaným schválenou smlouvou o dílo na zhotovení stavby, okolnostmi stavby a prohlášením zhotovitele a konečně znaleckým posudkem k důvodům krácení dotace vypracovaným JUDr. Ing. Radkem Jurčíkem, Ph.D.

[23] Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázkami změny řešení a nesprávně zjištěného skutkového stavu se městský soud zabýval v odst. 30 až 33 odůvodnění napadeného rozsudku. Správně uvedl, že stěžovatelka řádně nedoložila splnění podmínek pro uplatnění výjimky podle bodu 50) písm. b) Pravidel, tj. že u nahrazované položky či práce byla cena stejná nebo nižší, a nepředložila ani přehled o každé jednotlivé záměně včetně soupisu stavebních prací, které byly takto nahrazeny, spolu s podrobným a srozumitelným odůvodněním srovnatelnosti materiálu nebo prací. Stěžovatelka žalovanému předložila pouze Stanovisko zhotovitele ke změnám v projektu nezahrnutým do bilance méně a více prací, které na předmětný přehled odkazovalo, následně jej však nedoložila.

[24] Předloženým znaleckým posudkem se městský soud zabýval v odst. 35 a 36 odůvodnění napadeného rozsudku, přičemž uvedl, že z něj nebylo zřejmé, co jím chtěla stěžovatelka prokázat. Týkal se nadto jiného subjektu a neobsahoval ani již zmíněný soupis prací podle bodu 50) písm. d) Pravidel, na který odkazoval. Nemohl tak vyvrátit závěry ministryně uvedené v jejím rozhodnutí. Rovněž k metodice žalovaného o skutečnostech, které změny závazku lze považovat za podstatné, žalovaným schválené smlouvě o dílo na zhotovení stavby, prohlášením zhotovitele a schválení změn zakázky žalovaným, městský soud uvedl, že i přes vyjmenované skutečnosti stěžovatelka řádně nedoložila splnění podmínek výjimky, již se dovolávala. Změny zakázky a stěžovatelkou tvrzené nepodstatné změny totiž v celkovém souhrnu překračovaly hodnotu 15 % hodnoty zakázky. Stěžovatelka nadto v této souvislosti nepředložila ani již zmíněný přehled soupisu

pokračování

stavebních prací s vymezením nahrazených položek. Žalovaný tak nebyl s ohledem na uvedené povinen za stěžovatelku vyhledávat další důkazy o jí tvrzené skutečnosti, že dodržela dotační podmínky. Nejvyšší správní soud vzhledem k uvedenému konstatuje, že městský soud se všemi namítanými skutečnostmi řádně zabýval. Správně přitom vymezil, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2015, č. j. 2 Afs 143/2015-71). Jeho závěrům tak nelze ničeho vytknout.

[25] Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani tvrzení, že při realizaci předmětného projektu stěžovatelka postupovala v souladu s pokyny žalovaného, který její kroky průběžně schvaloval. V posuzovaném případě je totiž zřejmé, že stěžovatelka po zjištění změny realizace schváleného projektu požádala žalovaného o schválení změny tohoto projektu. Nedoložila však splnění podmínek výjimky, jíž se dovolávala a která by vyloučila postup žalovaného podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel. Ačkoli tak lze souhlasit se stěžovatelkou, že právní řád je založen na zásadě legitimního očekávání, v posuzovaném případě správní orgány postupovaly zcela v souladu s právními předpisy, pokud stěžovatelce s ohledem na zjištěné porušení dotačních podmínek zkrátily částku dotace. Jinými slovy, pokud se stěžovatelka dopustila porušení dotačních podmínek, nemohla legitimně očekávat, že jí bude vyplacena celá částka dotace.

[26] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám stěžovatelky, že městský soud nerespektoval zásadu ústavně konformního výkladu, pokud nevypořádal námitku procesních vad řízení. Stěžovatelka totiž k této námitce v kasační stížnosti nic konkrétního neuvedla, přičemž ani nepopsala, jakých vad řízení se městský soud dopustil, případně jaký měly vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Pokud stěžovatelka namítla, že městský soud s účastníky řízení neprojednal svůj právní názor na posuzovanou věc, nýbrž je pouze vyslechl a následně rozhodl, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka nerozvedla, jaký vliv měla tvrzená vada na zákonnost nyní přezkoumávaného rozsudku. Zároveň neuvedla, co konkrétně měl městský soud s účastníky řízení projednat a který závěr pro ni byl s ohledem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu formulovaný ve zrušujícím rozsudku překvapivý. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v procesním postupu městského soudu žádné vady, jež by měly vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neshledal a stěžovatelka je ostatně nijak konkrétně nepopsala.

[27] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud posoudil všechny sporné právní otázky správně, vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a své závěry řádně odůvodnil. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu